

Het was week 39 dag 5... Om de boel nog maar eens wat te stimuleren, trakteerde ik mezelf op een avondwandeling in de tuin. Na 10 dagen stevig voorwerk was ik weinig onder de indruk van de milde weeën tijdens het ijsberen. De volle maan was me echter niet ontgaan, dus ging ik in blijde verwachting maar eens vroeg slapen. Om 01h00 die nacht werd ik wakker middenin een wee van formaat. Aangezien ik al meerdere nachten aan de vals-alarmbel getrokken had, zei ik tegen mijn vriend dat het weer zover was en dat ik even op de bal naar TLC ging kijken, dat hij dus rustig kon blijven liggen tot nader order. Rond 02h00 kwamen de weeën heel netjes om de 5 minuten dus besloot ik toch maar eens mijn lief en de vroedvrouwen in te lichten (met een zeer klein hartje en bang dat het zou stilvallen van zodra de troepen paraat stonden). Een half uurtje later hing ik heupwiegend en leunend op tafel de weeën op te vangen en was ik heel erg blij om Rosanne te verwelkomen voor onze thuisbevalling. Door die volle maan bleken er nogal wat baby's de eindstreep te naderen, dus werd ze bijgestaan door een ontzettend lieve vroedvrouw van Hikketein! We wilden alles heel ongedwongen en natuurlijk laten verlopen en dat was ook exact de houding van die 2 topdames. Iedereen een tasje thee, kersenpitjes op mijn rug, een kleine initiatie "heiligbeen duwen" voor manlief en we waren vertrokken. De weeën werden snel sterker en rond 03u00 wilde ik graag in bad. Dat bad stond al 3 weken opgeblazen te wachten op actie, dus ik was ontzettend blij dat ik er eindelijk in kon! Rosanne had me gewaarschuwd dat de weeën dan soms terug stil kunnen vallen en ja hoor: de eerste 10 minuten zat ik daar een beetje schaapachtig te wachten op een wee. Op mijn knieën wiegend en leunend op de rand van het bad kwam er gelukkig snel terug leven in de brouwerij! Het gezellig keuvelen tussen de weeën door begon naar de achtergrond te verdwijnen en ik ging helemaal op in één langgerekte wee waarvan ik wist dat ze zou blijven duren tot ik zou moeten persen. Plots herinnerde ik me alles haarfijn van de vorige bevalling en werd ik me heel bewust van de trucjes van moeder natuur om ons die pijn te doen vergeten :-). Maar er was geen weg terug, dus gingen we zwijgend en heupwiegend door. In dat stadium had mijn vriend de fulltime job om op mijn heiligbeen te duwen terwijl Rosanne kracht uitoefende op mijn heupen. Kristel zat voor mij en zei alle juiste dingen. We waren een goed team! Zonder te toucheren wisten die 2 dames haarfijn in welk stadium van de bevalling ik zat en wat er aan het gebeuren was...verbluffend! Rond 04u20 brak mijn water, wat me in een vingerknip uit mijn hypnose haalde want nu kon het niet lang meer duren, toch? Deze euforie maakte meteen plaats voor een iets heftiger fenomeen: daar was het hoofdje! Ik had nog niet veel persdrang gevoeld en plots was het volle kracht vooruit. Iedere vezel in mijn lijf moest aan de slag om de heftigheid van dit alles te incasseren en gefocust te blijven op mijn ademhaling. Om 04u25 zag ik Leo voor het eerst, een vredig klein mensje dat door het water tuimelde en dat OK vond. Toen ik hem opgevist had en tegen mij hield, liet hij zich meteen uit volle borst horen. Zijn grote broer sliep er gelukkig doorheen zodat we in alle rust konden genieten van zijn eerste uurtjes. De placenta volgde moeiteloos, waarna ik in de zetel kon bekomen met Leo knus mee ingeduffeld in mijn badjas. Een thuisbevalling volgens het boekje, ik had het me niet mooier kunnen voorstellen! Een dikke, vette dankjewel.